

Βίκινγκς, οι άνθρωποι του Βορρά

Ενα βιβλίο-έκπληξη από την Ελένη Σαραντίτη, που μας ταξιδεύει στα μακρινά μέρη της Σκανδιναβίας, αφηγείται τη ζωή τους και μας περιγράφει τα ταξίδια τους

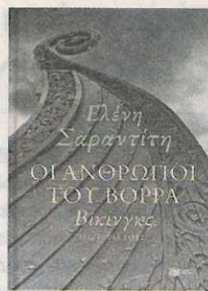
Από τον ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΠΡΑΝΟ

Καθώς ταξίδεψα στις σελίδες του βιβλίου της Ελένης Σαραντίτη για τους Βίκινγκς, θυμόμουν εκείνα τα ολόφωτα βράδια που πάνω σ' ένα ξύλινο νορβηγικό τρόλερ ψάρευα σκουμπρί και κοκκινόψαρο στη Βόρεια Θάλασσα!

Δεν ξέρω αν η συγγραφέας έχει τρυγήσει τη γη των Βίκινγκς όσο η ταπεινότης μου (θαυμαστής και εραστής της βόρειας γης, της Νορβηγίας και της Σουηδίας κυρίως, αλλά και της πανέμορφης Ισλανδίας), αλλά όσο προχωρούσα αντιλαμβανόμουν ότι είχε μπει βαθιά στο πνεύμα των άγριων εκείνων υπηρετών της θάλασσας, που μάταια σήμερα προσπαθούν να πείσουν την υφήλιο ότι είναι είτε πετρελαιάδες είτε τραπεζίτες ή κατασκευαστές ευαίσθητων ηλεκτρονικών συσκευών. Αρκούσαν δυο τρία καλά ποτήρια μπίρα ή ένα δυο μπουκάλια «Μετάξα», που τα έφερνα κάποια καλοκαίρια μετά φόβου Θεού στο Χάμερφεστ και τα απολάμβανε η παρέα μαζί με το ιδιοκατα-

σκεύασμα του Κάλε, του ψαρά (ένα είδος σπιτικού αλκοόλ από πατάτα κατά πολύ βαρύτερο της ρακής), για να βγάλουν στην επιφάνεια την ψυχή του Ράγκναρ και του Ούλοφ του Γαλανού και να τραγουδήσουν σαν εκείνους τους παλιούς πολεμιστές, κουρσάρους και κατακτητές...

Μου έκανε εντύπωση πώς η Ελένη Σαραντίτη, της οποίας η γραφή είναι τρυφερή και πουπουλένια (έχω διαβάσει όλα σχεδόν τα βιβλία της), μπόρεσε να μπει στην ψυχή των ανθρώπων του άγριου Βορρά, να τους ψυχαναλύσει, να αφηγηθεί τη ζωή τους, να περάσει μέσα από τις συνήθειές τους, να περιγράψει τα ταξίδια τους και τα καράβια τους, εκείνα τα εξαιρετικά ναυπηγικής πολεμικά και εμπορικά σκαριά. Κι όπως η ίδια λέει, αυτή τη φορά αφιερώθηκε σε

Η συγγραφέας έχει μπει βαθιά στο πνεύμα των άγριων εκείνων υπηρετών της θάλασσας

ένα «πόνημα»: «Ως πόνημα, οπώσδήποτε, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το έργο μου άνετα: εκτός από έργο δημιουργίας και χαράς, ενθουσιασμού και εγρήγορσης, γνώσης και πληροφόρησης, είναι και αποτέλεσμα κόπου. Τριάντα δύο μήνες γράφοντας, ερευνώντας, μαθαίνοντας, αμφιβάλλοντας, προχωρώντας, υποχωρώντας, αποδεχόμενη, απορώντας, τόσοι μήνες σχεδόν απομονωμένη στο γραφείο μου με μόνους ήχους να φθάνουν στο σπίτι τα τραγούδια των πουλιών από τους γειτονικούς κήπους,

κάποτε γάτες ή σκύλοι να αρπάζονται ηχηρά και ακαταπόνητα, η χαρακτηριστική φωνή του παλιατζή που περνά αργά με το κόκκινο -συνήθως- φορτηγάκι του, και βεβαίως η μουσική της θάλασσας: αυτής της μεγάλης ατελείωτης και άναρχης θά-

λασσας που έσμιξε τον κόσμο όλο, που έκλεισε στην αγκαλιά της το σύμπαν, που το ταξίδεψε και το τριγύρισε στα πέρατα.

Και δεν εννοώ τον αχό της θάλασσας που με γειτονεύει (κατοικώ σε παραθαλάσσιο προάστιο), ο λόγος μου είναι για τις φωνές της θάλασσας της προαιωνίας, που αγκαλιάζει τη γη μα αγκαλιάζεται και με τον ουρανό, καθρεφτίζοντας τα χρώματος "λάπις" μάτια του στην απερανοσύνη της. Αυτή η θάλασσα με συντρόφεψε τόσοι μήνες. Αυτή και οι άνθρωποί της. Οι Άνθρωποι του Βορρά. Οι Βίκινγκς».

Ναι, αυτός είναι ο σωστός χαρακτηρισμός για τους Βίκινγκς της Ελένης Σαραντίτη. Και καθώς είναι πρόσφατη η προβολή της ομώνυμης σειράς στην ελληνική τηλεόραση, καλό θα ήταν να το διαβάσετε, να μάθετε για τους ανθρώπους του Βορρά, που δεν τους ξέρουμε καλά εδώ στον Νότο. Κι ας έφτασαν πολύ κοντά μας κάποιες εποχές. Κι ας αφήσαν τη ρουινική επιγραφή τους στην πλάτη του Λέοντα που φύλαγε το Πόρτο Λεόνε, το λιμάνι του Πειραιά...